

TFG

MIREIA.

L'EXTINCIÓ DEL GÈNERE BINARI, LA SOCIETAT PATRIARCAL,
LA DOBLE MORAL CRISTIANA I ELS TABÚS QUE ARRASTRA

Presentado por Mireia Pérez Rodríguez

Tutor: José Francisco Romero

Facultat de Belles Arts de Sant Carles

Grado en Bellas Artes

Curso 2017-2018

UNIVERSITAT
POLITÈCNICA
DE VALÈNCIA

UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE VALÈNCIA
FACULTAT DE BELLES ARTS DE SANT CARLES

RESUM

Al TFG: "Mireia. L'extinció del gènere binari, la societat patriarcal, la doble moral cristiana i els tabús que arrastra", es presenten:

Cinc accions, una d'elles amb projecte instal·latiu, com a video-accions (registres de performances realitzades), objectes escultòrics de (bronze i llautó) "Atenea" i "Tu pròstata" (cap. 4.3.4.1 i 4.3.4.2).

Aquesta utilització variada dels suports es deu a que cadascun dels treballs ha sigut realitzat en diferents assignatures a partir d'una reflexió resultat de l'assimilació de vivències personals de tota una vida, en referència a la construcció de la pròpia identitat i en contraposició al concepte de gènere binari.

L'obra tracta de com te n'adones a mesura que creixes, de que la societat que passa a través de tu, que et forma, es un producte patriarcal i capitalista creat per a mantindre certs mecanismes de poder i et fan vore en quin lloc estàs o hauries d'estar.

Però mostra la capacitat que tenim de netejar-nos de la manipulació delimitadora dels conceptes de masculinitat i feminitat i de l'associació d'estos a un sexe, així com de trencar amb els mecanismes d'una sexualitat majoritària que defineix els nostres cossos i les nostres practiques sexuals al servei de mantenir els anomenats conceptes i convertir els nostres cossos en penetra- bles i penetradors, que taquen i tacats. El nostre punt de partida seria doncs, que tots els cossos poden expressar tots els rols.

GÈNERE- IDENTITAT- AUTO-EXPLORACIÓ-COS- MENT- DECONSTRUCIÓ PERSONAL/SOCIAL- TRANSGRESSIÓ BARRERES PRÒPIES

ABSTRACT

At the TFG: "Mireia. The extinction of the binary genre, the patriarchal society, the double moral Christian and the taboos that drags", are presented:

Five actions, one of them with an installation project, such as video-actions (records of performed performances), sculptural objects (bronze and brass) "Atenea" and "Tu próstata" (chap 4.3.4.1 and 4.3. 4.2).

This varied use of media is due to the fact that each one of the works has been carried out in different subjects based on a reflection resulting from the assimilation of personal experiences of a lifetime, with reference to the construction of one's own identity and in contrast to concept of binary gender.

The work is about how you realize it as you grow, that the society that passes through you, which forms you, is a patriarchal and capitalist product created to maintain certain mechanisms of power and give you an idea of what place you are or should be.

But it shows the ability we have to cleanse ourselves from the delimitation of the concepts of masculinity and femininity and their association with one sex, as well as breaking with the mechanisms of a majority sexuality that defines our bodies and Our sexual practices in order to keep the so-called concepts and turn our bodies into penetrable and penetrating, staining and staining. Our starting point would be that all bodies can express all the roles.

GENDER- IDENTITY- AUTO-EXPLORATION-BODY- MIND- PERSONAL /
SOCIAL DECONSTRUCTION- BREAKTHROUGH OWN BARRIERS

ÍNDEX

1. INTRODUCCIÓ.....	5
2. OBJECTIUS I METODOLOGIA.....	6
2.1 OBJECTIUS.....	6
2.2 METODOLOGIA.....	7
2.2.1 <i>Performance</i>	7
2.2.2 <i>Escultura</i>	7
2.2.3 <i>Video</i>	7
3. MARC TEÒRIC.....	8
3.1 EL GÈNERE BINARI.....	8
3.2 LA TEORIA QUEER.....	9
3.2.1 <i>Postporno</i>	10
3.2.1.1 <i>Diana J. Torres</i>	10
3.2 REFERENTS ARTÍSTICS.....	12
3.2.1 <i>Valie Export</i>	13
3.2.2 <i>Diana J. Torres</i>	13
4. PRODUCCIÓ ARTÍSTICA.....	14
4.1 INTRODUCCIÓ.....	14
4.2 ANTECEDENTS/OBRA ANTERIOR.....	19
4.2.1 <i>"Mama, ja tens a Jordi!"</i>	19
4.2.2 <i>"Mira't, toca't!"</i>	21
4.3 OBRA ACTUAL.....	22
4.3.1 <i>"Totes podem!"</i>	22
4.3.1.1 <i>Descripció</i>	22
4.3.1.2 <i>Fitxa tècnica</i>	23
4.3.1.3 <i>Anàlisi</i>	25
4.3.2 <i>"Supercunt"</i>	25
4.3.2.1 <i>Descripció</i>	25
4.3.2.2 <i>Fitxa tècnica escultòrica</i>	26
4.3.2.3 <i>Anàlisi</i>	27
4.3.3 <i>"Dildoacció"</i>	28
4.3.3.1 <i>Descripció</i>	28
4.3.3.2 <i>Anàlisi</i>	29
4.3.4 <i>Escultura</i>	30
4.3.4.1 <i>"Atenea"</i>	31
4.3.4.2 <i>"Tu próstata"</i>	33
5. CONCLUSIONS.....	35
6. BIBLIOGRAFIA.....	35
7. CATÀLEG D'IMATGES.....	36
8. ANNEXOS	

1. INTRODUCCIÓ

“Ma mare volia un xiquet, ja tenia fins i tot el nom, li dirien Jordi... Ella el visualitzava corrent per l’horta, fent-se armes amb palos i fustes, anant-se’n amb son pare a fer caragols i ajudant a regar, corrent per les sèquies amb els seus bracets forts llevant estelladors i sent el mono més àgil de l’horta”.

(...)

Entendre la història que ens antecedeix es crucial per a poder entendre l’origen de la perpetuació del gènere binari i enderrocar-lo, així com una sexualitat hipòcrita, masclista, que fragmenta els nostres cossos per a que siguin ferramentes de control per a continuar amb la dualitat “masculí”, “femení” i al servei de la reproducció.

Aquest treball fa un recorregut paral·lel per l’autobiografia de l’autora i les seues reflexions vitals respecte al gènere amb les accions performatives que es desenvolupen, així com per la història de la concepció del gènere a nivell social.

Els treballs són un reclam d’ autoafirmació i autoconeixement, així com una mostra del poder de la ment i de com podem comprendre millor altres parts de nosaltres mateixos des d’altres percepcions com les artístiques, amb llenguatges com el desenvolupat en l’àmbit de la performance. Desdibuixant així la línia divisòria entre la performance i la pròpia vida, entre la història individual i la col·lectiva.

2. OBJECTIUS I METODOLOGIA

Aquest treball té un caràcter autobiogràfic però reflexionat i concebut per a tindre una dimensió social, per a transmetre informació apresada i fer reflexionar l'espectador d'una forma que l'envolte i el transpasse, que no el deixi indiferent. Per això, finalment, el format artístic utilitzat és la performance o la video-acció en directe i la ferramenta principal, el terreny d'exploració, d'investigació i finalment la mostra més clara i reconeixible per a parlar de les nostres barreres mentals, és el cos.

2.1 OBJECTIUS

Mostrar com la història ha influït interessadament en la construcció de la nostra identitat de gènere, mitjançant la cultura del gènere binari i la societat patriarcal i com podem ser més lliures deixant de costat aquest concepte i veient la nostra identitat de gènere com un collage que es construeix a partir del "socialment masculí" i el "socialment femení" i tot es de totxs sense importar el teu sexe.

Assenyalar com la història ha manipulat l'autopercepció del cos de l'individu, fragmentant-lo en les parts reproductives (associades com a sexuals) i la resta del cos, i associant certes pràctiques sols a certs cossos, prolongant d'esta forma el dispositiu de poder del "masculí", "femení".

Un altre objectiu directament lligat als anteriors seria mostrar com s'ha construït una sexualitat al servei d'assegurar la dominació d'un sexe sobre un altre i marcar tots els buïts que es deixa una sexualitat al servei de la reproducció, i la heteronorma, de cossos fraccionats, que sols son percebuts com penetraïbles o penetradors.

Investigar formalment en el mitjà escultòric, descobrint i desenvolupant nous procediments i materials. Principalment treballant amb la tècnica de la fundició artística, que comporta un gran procés de producció, des del modelat inicial que pot ser fins i tot plastilina al bronze i llautó, que serà el material definitiu de l'objecte escultòric.

Més tard, començaria a endinsar-me en la creació performàtica, ja que la escultura se'm quedava curta a l'hora de transmetre el missatge que necessitava enviar. Així que a partir d'ací es desenvolupa un llenguatge energètic, emocional però també racional i controlat, poètic però clar i desgarrador.

I a partir de treballar amb aquest format, el de la performance, es va fer necessari incloure el video, que ja era un recurs que utilitzava per a expressar, en aquest cas per a documentar, reforçar o enfatitzar en punts de l'acció, a través del video en directe, convertint accions com "**Totes podem**" (Capítol 4.3.1) en una acció retransmesa en directe, però realitzada dins del mateix espai de l'espectador.

2.2 METODOLOGIA

2.2.1 Performance

El treball naix de la necessitat d'expressar en el propi cos que ha estat sotmés a tant de jutjament social i propi, com podem processar mentalment el camí pres i fins a quin punt hem estat influïts i limitats per la societat patriarcal.

Per tant està directament lligada a les experiències personals que van succeint-se, de nou ens surt una idea que ens oprimeix, que no encaixa amb nosaltres, i tirant del fil, la "Font no para de brollar" i aquesta expressió tant directa em permet dialogar amb mi mateixa a nivell artístic, buscant a una altra dimensió de mi, en el meu jo creatiu i es certament terapèutic a més em permet compartir des del cor i realment tocar l'espectador i fer-lo sentir i reflexionar des d'un altre punt.

Les experiències porten les reflexions i estes porten les performances en forma d'imatges que necessite experimentar, traure a fora per a que puguem ser compreses.

De vegades les reflexions porten un treball d'investigació, sobretot quan es tracta de crear les teues definicions pròpies i a part de buscar dins de nosaltres mateixxs es necessari llegir e investigar per a la fi adonar-nos-en que la història personal i la història col·lectiva son quasi paral·leles i al trobar teòrics com Simone de Beauvoir, Michel Foucault o Pol B. Preciado de repent tot encaixa i es dispara la màquina d'experiències.

Així la vida personal i l'artística es retro-alimenten i es fonen. Les experiències personals son reflexionades, de-construïdes i repensades per a ser transmeses.

2.2.2 Escultura

La vehemència i la energia desmesurada fan que la meua metodologia siga molt experimental i pràctica. Per tant el procés de producció deixa més objectes artístics que la pròpia obra final i la producció es extensa en poc de temps, ja que m'agrada deixar que parlen les formes. Afinant i trobant fils conductors que em fan botar de concepte en concepte, connectant pensaments i temàtiques que tracte. Es forma una sòlida tela d'aranya d'idees al voltant de la identitat de gènere, la crisi feminista i el seu reflex al cos.

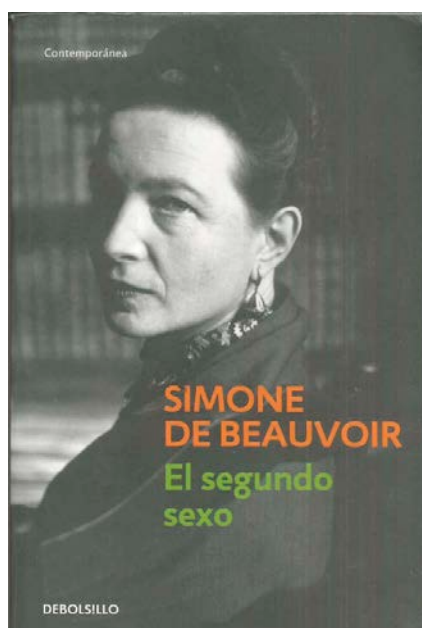
La escultura és un mitjà que m'agrada utilitzar perquè em permet tindre una relació sensible i estreta amb allò que intente traure, però la trobe un mitjà d'expressió social menys potent.

2.2.3 El Video

o la retransmissió en directe també em resulta un mitjà d'expressió útil per a crear dispositius instal·latius, enfatitzar en punts concrets de l'acció que m'interessa destacar, jugar amb la mirada de l'espectador, i al mateix temps creant una distància, un espai per a la reflexió.

A més el video com a registre estarà present en totes les accions, tractant-lo com una forma de perpetuar les accions en el temps, per a poder difondre-

les a nivell virtual, haguent aplegat a les dotze mil visites amb algú d'ells, encara que siga mitjançant un altre canal. La idea serà aconseguir un registre que siga el més fidel possible a l'acció, que continga i resumisca totes les parts de l'acció i si es possible no fer cap tall i mostrar el temps real de l'acció. Encara que també s'ha adoptat el format "teaser" per a aportar videos curts que resumisquen les accions i et deixen en ganes de més.

Portada de *El segundo Sexo*, Simone de Beauvoir

3. MARC TEÒRIC

3.1 EL GÈNERE BINARI

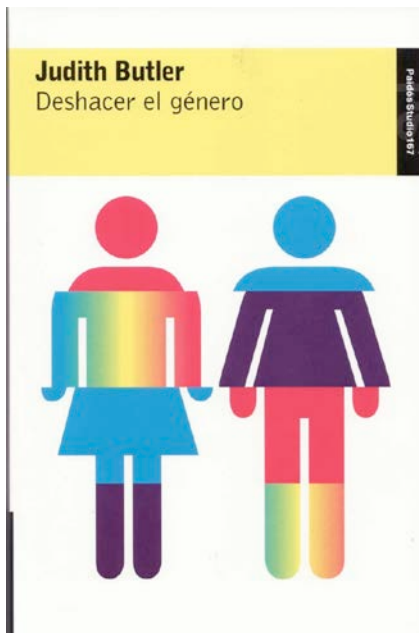
La concepció de gènere binari es basa en l'associació directa dels conceptes de gènere i sexe. Assumint des de la identificació d'un cos com a masculí o femení, (que no podem oblidar, queda curta, ja que les dades demostren que hi naixen més persones intersexuals que pel-roges) que aquest adoptarà tots els còdics estandaritzats com a masculins o femenins en la societat, quadrant perfectament amb el sexe al que pertany.

Per tant també assumint que hi ha un ideal, a mode d'idea platònica, que representaria l'etern femení i l'etern masculí, es el que l'estereotip crea, una idea inalcançable i poc clara d'allò en el que t'has d'acabar convertint.

S'ha fet ja un gran camí, s'ha hagut de lluitar molt per desvincular aquests dos conceptes, sexe i gènere, abans d'aplegar a la "teoria queer", que més tard exposarem. Però abans hem de parlar de Simone de Beauvoir, que sense saber-ho al començar, va escriure les reflexions que guiarien la direcció dels feminismes vinents, "El segundo Sexo". En este llibre, l'autora es planteja el que ha suposat per a ella viure des de la posició de biològicament dona en la societat. Tenint en compte com es la societat amb la dona, com la educa, i quin ha sigut el seu paper al llarg de la història, i per tant arribar a reconèixer que la mateixa havia sigut definida per l'home, així com la dona i esta havia de buscar l'aprovació constant de l'home per a poder avançar al món que vivia.

Aleshores, no es que aplegarem a este món predeterminades físicament a ser inferiors, a adoptar aquell paper de l'altra, sinó que la educació que se'ns estava donant ens formava per a tal cosa, "No es naix dona, s'aplega a ser-ho"¹, i si tractaves d'eixir d'aquell paper que t'havien assignat, no ho anaves a tindre gens fàcil a un món que no et reconeix com a "home", així que proposava educar a les dones amb la idea de la independència i l'autonomia, per a aconseguir una societat amb dones que no necessitaren d'homens per a mantindre's i viure.

1. BEAUVOIR, Simone. *El segundo sexo*. Buenos Aires: Siglo XX, p.13.

Portada de *Deshacer el género*, Judith Butler

3.2 LA TEORIA QUEER

El terme queer, igual que dyke o bollera, fagot o maricón, son termes que han sigut creats per a denominar a les persones no heteronormatives d'una manera despectiva. Queer ho abarca tot, mariques, bolleres, i totes aquelles formes d'entendre el sexe que se n'ixen de les pràctiques sexuals heteronormatives, basades en el sexe directament associat a la reproducció, per tant no es la defensa d'un gènere determinat, sinó el reclamar l'espai i la no discriminació per a la diversitat sexual i de gènere.

Dins d'aquest marc teòric trobem a Michel Foucault o Judith Butler, que s'encarregaren d'identificar i evidenciar el gran dispositiu de control que utilitza el sistema per a controlar-nos, des de la patologització de tot allò que suposa una amenaça contra l'ordre preestablert i el conegut fins al moment.

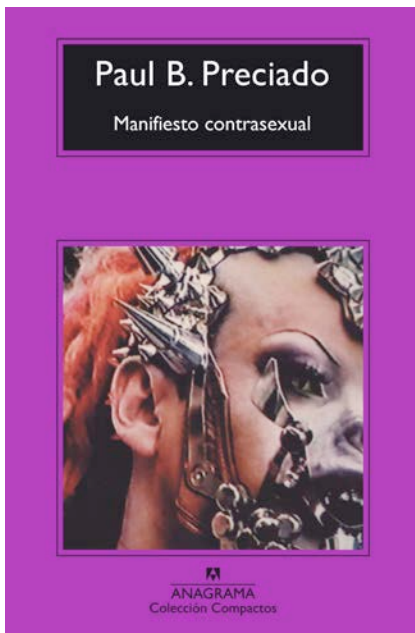
És una lluita contra la por a lo desconegut o diferent i una crida al qüestionament de tot allò que em aprés per tradició o costum social, a la presa de poder sobre nosaltres mateixos per a analitzar-nos i deconstruir-nos.

“De acuerdo con Butler la heterosexualidad obligatoria no es percibida por los sujetos cotidianos —ni por la mayoría de los académicos— como el violento dispositivo normativo que en realidad es, sino más bien como una descripción inocente de la naturaleza eterna de las cosas”.² Judith Butler posa en manifest el gran dispositiu de control que suposa la ontologia, el nomenament, l'etiquetament i com el fet de definir les coses acaba limitant-les i creant la normalitat i la no normalitat a ulls de la societat.

L'autora explica com la definició d'unes convencions dins d'un determinat context pot desencadenar en un grup d'opressors i un grup d'oprimits. Judith Butler nomena el concepte de “gènere performatiu”, que reflexiona sobre com la nostra expressió de gènere està construint la societat en el moment en que estem relacionant-nos en ella, els nostres gestos, la nostra manera d'expressar-nos està creant un impacte en la resta, ja que estos gestos estan subjectes a uns còdics que han sigut definits i repetits al llarg de la història per tant no hi ha un ésser genuí. I replanteja les teories de Simone de Beauvoir en este cas afirmant que no hi existiria una identitat de gènere si no hi haguera una sèrie de gestos i còdics de comportament lligats a esta. “La realidad de género es performativa, lo cual significa, muy simplemente, que solo es real en la medida en que es performada (...) Los variados actos de género crean la idea de género, y sin esos actos, no habría género alguno”³

2. FEMENIAS, María Luisa. *Judith Butler: Introducción a su lectura*: 2003

3. GROS, Emanuel Alexis. *Judith Butler y Beatriz Preciado: una comparación de dos modelos teóricos de la construcción de la identidad de género en la teoría queer*: 2016, p.251.

Portada de *Manifiesto Contrasexual*, Judith Butler

3.2.1 Postporno

El postporno es la manifestació pràctica de la teoria queer a l'àmbit sexual.

Contempla la necessitat de crear una sexualitat que trenque amb la majoritària actual, que es defineix com a natural en la heterosexualitat i dominada per el porno mainstream i la definició patriarcal que associa els cossos a determinats rols, reduint el sexe a determinades pràctiques preestablertes que els col·loquen en posicions de dominació o submissió. Una sexualitat definida al servei de la reproducció que nega i demonitza l'accés a explorar al plaer de determinades maneres i en determinades zones depenent de si un cos es "masculí" o "femení", o la orientació sexual de la persona.

Dins aquesta corrent es indispensable nomenar a Pol B. Preciado, que amb el llibre "Manifest Contrasexual" fa un assaig recolzant-se al concepte de dildo per a defensar la teoria queer, no sols mostrant el problema, sinó creant solucions, dissenyant una societat "contra sexual":

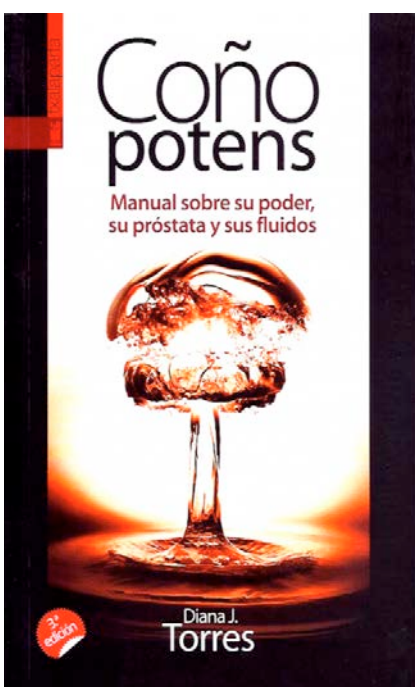
"En el marc contrasexual, els cossos es reconeixen a si mateixos no com a homes o dones sinó com a cossos parlants. Es reconeixen a si mateixos amb la possibilitat d'accedir a totes les pràctiques significants, així com a totes les posicions d'enunciació que la història ha determinat com a masculines, femenines o perverses. Per tant, renuncien no només a una identitat sexual tancada i determinada naturalment, sinó també als beneficis que podrien obtenir d'una naturalització dels efectes socials, econòmics i jurídics de les seves pràctiques significants."⁴

3.2.1.1 Diana J. Torres

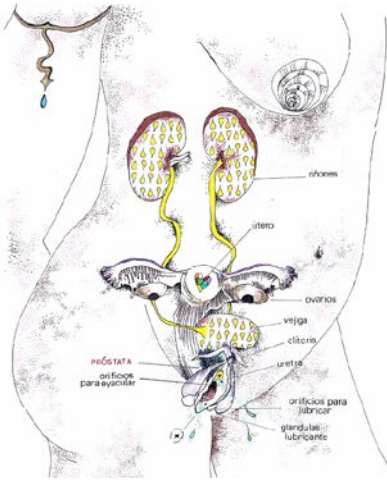
Finalment, per a completar aquest marc conceptual, és de destacar Diana J. Torres, ja que a més d'inspirar-me a nivell teòric, amb el seu treball com a assagista, també ho ha fet a nivell pràctic amb la seua producció artística i a com a activista.

Després de descobrir la meua pròpia capacitat per a ejacular, vaig tenir la necessitat d'investigar més sobre aquell fenomen del meu cos que abans era desconegut per a mi i vaig trobar en Diana J. Torres, una gran Font d'informació, ja que ha escrit un llibre plenament dedicat a la pròstata del cos biològicament femení i els seus fluids: *Coño potens*, on narra una investigació que ha realitzat durant anys que mostra com la ciència mèdica ha invisibilitzat aquesta qüestió com a mesura de control del cos femení i del sistema masculí/femení establert a la societat occidental. De la mateixa forma que porta manipulant la percepció del cos femení i el seu plaer al llarg de tota la història.

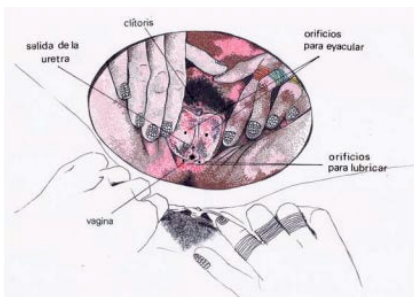
"Pero las mentiras que me molestan en realidad son las que tienen la capacidad de transformarse en verdades generales y comunes. De esas, en esta

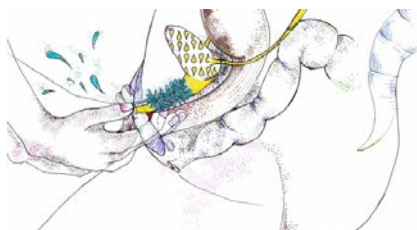
Portada de *Coño potens*, Diana J. Torres

Il·lustració de *Coño potens*, p.165, Diana J. Torres

Il·lustració de *Coño potens*, p.166, Diana J. Torres

Il·lustració de *Coño potens*, p.168, Diana J. Torres

especie maldita a la que pertenecemos, tenemos muchas. De hecho, prácticamente todo lo que podríamos saber sobre nosotrxs mismxs como cultura, comunidad o individuxs es, sin duda, mentira(...) Imaginemos pues ese hogar que el sistema patriarcal capitalista se ha encargado muy bien de convertir en cárcel. Imaginemos que vivimos en una casa en la que no sabemos ni dónde está la puerta de atrás ni dónde se guardan las cucharillas. Absurdo, ¿verdad? Pues así es como la gran mayoría de nosotrxs habitamos el cuerpo: sin saber dónde tenemos las cosas ni para qué sirven. Este texto pretende, básicamente, cambiar esa percepción.”⁵

Entre els descobriments que l'autora narra, veiem l'ocultament i la dificultat que suposa trobar informació sobre aquest tema, com fins i tot en la pròpia ginecologia es desconeixia com tractar aquest òrgan correctament i com de vegades es considera l'ejaculació com un problema físic i explica com es mutilen els cossos de les dones que van a informar-se de per què fan “xarcos” en el llit i el motiu de tot açò:

“Después de leer todos los artículos y estudios que he podido encontrar sobre el tema, he llegado a dos conclusiones: nos han jodido con la información y no hay ninguna duda de que los cuerpos diagnosticados con el género mujer al nacer, tienen un órgano prácticamente idéntico al de los cuerpos diagnosticados hombre, llamado próstata, con idéntico funcionamiento... Hay un pánico atroz a decir próstata porque eso sería reconocer que no somos en realidad tan diferentes unos cuerpos de los otros y que por tanto no hay razón ninguna avalable científicamente para seguir sosteniendo la dominación patriarcal.”⁶

Diana J. Torres realitza un treball meravellós en aquest llibre de relectura del cos de la dona i en concret del seu sexe i pròstata, sobretot de geo-localització i descripcions de tècniques i experiències per a ajudar a re-connectar amb aquesta part que ens ha sigut furtada, així com la pràctica sexual que comporta. Conclou que la pròstata es troba al voltant de la uretra (que connecta la veixiga amb l'exterior) i se n'arrela en ella. Que al ser paral·lela a la vagina es posiciona a uns dos centímetres de la entrada d'aquesta. Explica com trobar aquest punt per tal de reconèixer-lo i re-connectar-lo al nostre cervell des de la vagina, pressionant cap a l'os púbic. També com la pròstata augmenta de volum al ser estimulada fins a tres centímetres, ja que segrega el líquid de la ejaculació que es prepara per a ser expulsat, així com la composició d'aquest, que es equivalent al semen però sense esperma, amb una quantitat molt major de líquid, així doncs, no es tan dens. Tot açò recolzat amb les seues experiències personals i tot el material que ha trobat i anat contrastant dels avanços de la ciència mèdica així com del tracte que se li dóna a aquesta pràctica a altres cultures que no son la occidental.

5. TORRES, J. Diana *Coño potens*, Madrid. Editorial: Txalaparta, p.9-10.

6. TORRES, J. Diana *Coño potens*, Madrid. Editorial: Txalaparta, p.32-33.

Genitalpanic, Valie Export

3.3 REFERENTS ARTÍSTICS

3.3.1 Valie Export

Valie Export treballa en molts suports, des de la fotografia fins a l'escultura, performance de cos, produeix pel·lícules experimentals, documentals... A més és autora de textos feministes i de la història de l'art. Es una de les pioneres de l'art conceptual multimèdia, la performance i el vídeo.

L'artista lluita per trencar amb els estigmes de la societat masclista i patriarcal, que oprimeix i causa violència contra les dones i els homes que no s'adapten a l'estereotip masculí.

La performance és el mitjà d'expressió que més la representa, ella no tenia límits.

Una de les seues accions més polèmiques dins dels propis col·lectius feministes va ser la de "Touching cinema", a aquesta, l'artista camina pel carrer amb una caixa de cartró oberta al seu pit, donant oportunitat al públic a tocar els seus pits, però ella triava qui, com i el temps de durada. Aquesta performance la porta a terme tres vegades, algunes amb la seua parella i altres sense. Comprovant amb aquest detall que les reaccions i el respecte amb el que interactuaven amb ella era major o menor segons si anava amb un home al seu costat o no. Aquest tipus de performance li serveix per a realitzar estudis sociològics pràctics, amb un contacte social directe.

Touching cinema, Valie Export

També expressava la seua repulsa a la pornografia mainstream, quan començaven a crear el concepte de l'espai cine per a adults, l'artista va decidir-se a fer una acció entrant a una sala d'aquest tipus de cine amb una metrallera en les mans i el pantaló esgarrat, mostrant el seu sexe. Es va posar davant la pantalla i va dir, que allò que anaven a veure a la pantalla no hi era real, però ella sí que ho era. Fent el públic eixir amb la por en els talons de la sala. Es una de les precursoras del postporno.

Diana J. Torres

3.3.2 Diana J. Torres

Feminista, teòrica, activista, poeta i performer de l'actualitat. Ella s'auto-defineix com una dona que s'ha criat en una família molt oberta, de classe obrera i amb inquietuds artístiques. Que li transmetia valors de diversitat, llibertat i imaginació, s'enfronta al món real quan contraposa seus valors davant seu, i veu d'una manera claríssima tot allò que surt dels ideals de llibertat per a tothom. Al conscienciar-se de l'opressió del sistema capitalista i els estigmes de l'Església contra ella mateixa i la resta de la societat, en especial, les biològicament dones, pren una posició activa en la lluita mitjançant l'art, així com la poesia o donant conferències.

Escriu el llibre "Pornoterrorisme", que analitza i posa en qüestió tots els mecanismes dels que es serveixen per a mantenir l'opressió abans anomenada des del punt de vista de la sexualitat, després "Coño potens", tot dedicat a la pròstata femenina i després "Vomitòrium", que parla sobre la coherència dins d'un mateix moviment subversiu.

Va començar recitant poesia a establiments alternatius, després va començar a fer tallers teòrics i pràctics d'ejaculació femenina al voltant d'Europa i Mèxic, que és on resideix actualment.

Comparteix les seves investigacions, inquietuds i reflexions sobre el seu propi cos i del que ha fet la societat amb ell i amb la seua ment.

La seua producció a nivell performatiu es molt potent, tractant sempre les pràctiques sexuals o explorant les propietats del seu sexe, així com evidenciant els fluids del cos o les funcions fisiològiques que ens fan humans.

Diana J. Torres *en acció*

Brain on, cervell de fibra de vidre, 2016

4. PRODUCCIÓ ARTÍSTICA

4.1 INTRODUCCIÓ

Aquest treball esdevé de l'autoreflexió i l'autoconeixement de tot allò viscut i après com a (biològicament dona), dins d'aquesta societat. En contraposició a l'anàlisi d'una societat ja preestablerta amb una llarga història que ha anat definint-la i a la fi, limitant-la, de la mateixa forma que ho fa la nostra pròpia amb nosaltres.

Com un recipient buit, sense cap contingut visible apleguem a este món i l'entorn social, junt a l'educació comença a plenar-nos de contingut, començant per la ciència mèdica que aporta la primera etiqueta, el sexe. Els nostres pares esperen ansiosament per poder compartir per fi esta dada i així començar el plenament del contingut amb una certa "lògica", la del rol de gènere binari.

Així doncs es recorre a uns colors per a l'habitació, unes determinades vestimentes, joguets, més tard activitats extraescolars, una forma d'explicar i fer entendre el mateix cos i la sexualitat .

I des d'eixe precís instant es suposa que has de respondre positiva o negativament o millor dit es tracta d'imposar de vegades més, altres menys, que reaccions de determinades maneres davant de totes les experiències, segons el teu sexe i d'esta manera es formen "homes" i "dones" que la societat patriarcal (i capitalista) necessita per a seguir funcionant "sense problemes", que afecten al seu ordre preestablert, que perpetuen la explotació de la dona a l'àmbit sexual, domèstic, laboral i la cultura de la violació, que s'inicia amb aquest tipus de micro-masclismes.

Bé aquest fet que sembla tant innocent e insignificant no serà l'únic que et farà adonar-te'n de que s'espera que ocupes un lloc determinat, però per no convertir aquesta reflexió en un text purament acadèmic, crec que hauria de començar a parlar de mi i de tot allò que m'ha motivat a fer aquesta sèrie de treballs.

Ma mare volia un xiquet, ja tenia fins i tot el nom, li dirien Jordi... Ella el visualitzava corrent per l'horta, fent-se armes amb palos i fustes, anant-se'n amb son pare a fer caragols i ajudant a regar, corrent per les sèquies amb els seus bracets forts llevant estelladors i sent el mono més àgil de l'horta. Bé doncs, no va néixer Jordi, sinó Mireia! I si, bé, ma mare va fer la intenció de pintar-me l'habitació rosa i calçar-me aquells trages de festera, plens de "parafernàlia" irritant, molesta, incòmoda i privant de llibertat per a mi... però no va dubtar gens a l'hora de llevar-m'ho tot en el moment en que veia que no em sentia còmoda. I així es com deixant-me ser, sense tractar de convertir-me en una dona de bé, sinó en una persona de bé, al final no tenia a Jordi pero tenia a Mireia, que era aquell monet àgil i curiós que ella esperava.

Mai m'han dit que no em tacara, que no podia anar vestida (com un xiquet)

In my brain, cervell de fibra de vidre, 2016

Looking from the outside, cevell de fibra de vidre, 2016

còmoda, de vegades em furtaven les ferramentes de mon pare, pero per a que no em tallara un dit.

Al col·legi em sentia volguda pels xiquets i per les xiquetes, compartia jocs amb totxs, però recorde també tindre la etiqueta de marimatxo, una paraula que a mi em resultava lletja, perquè sempre me la deien per a fer mal, però recorde perfectament mirar-me a l'espill, i tirar-me tots els cabells arrere i fer força amb els braços i mirar-me com a xic per un segon, amb orgull de vorem també plena en eixa faceta.

Aleshores jo em sentia una xiqueta/xiquet però no li veia problemes, sinó avantatges. La meua família també ho veia així, de manera que he expressat lliurement el meu gènere durant tota la meua infància.

I als deu anys es va produir el meu prematur desenvolupament hormonal, em va vindre la regla i em van créixer els pits grans i ben desenvolupats de la nit al dia, i jo era la única de la classe que estava així, que ja era una doneta. Els xiquets i les xiquetes eren un o dos caps més baixets que jo. I vaig passar de ser la marimatxo a ser la "mamelluda".

A mi em va encantar percebre el meu cos d'esta forma, ara tenia ganes de sentir-me dona, d'adoptar actituds, vestimentes "socialment femenines", per a vorem més "dona". Que feia una adolescent? Planxar-se el monyo? Posar-se escot? Anar a ballar? Ho volia tot ja i vaig començar a viure experiències que em demostraren que no sols jo em percebia d'altra manera, la societat també.

Tenia sols dotze anys, i estava seguda a un banquet del poble, a les 16h, amb un sol que derretia les pedres, i un cotxe va parar en front de mi. Un home major de uns cinquanta llargs, em baixà la finestra i començà a fer-me gestos, a indicar-me que m'arriparia, al vehicle, feia gestos amb la boca i les mans i la intenció d'obrir la porta des de dins del cotxe i per a mi, tot passava a càmera lenta i el mirava amb una por que jo encara no havia sentit mai en la meua vida.

Després vingueren, les festes, les discoteques, el sentir que tenia tot el control sobre com era percebut el meu cos, adonar-me'n de que si baixava la guàrdia s'anaven a aprofitar de mi, adonar-me'n del que es el porno, del que ven.

Més tard, començaria a sentir-me atreta per les dones, i ací es va iniciar d'una forma inconscient el rebuig de tot el "socialment femení" vist en la meua pròpia persona, rebutjant que la societat em percebera com un objecte, vaig oprimir-me de manera que pensava que estava fent-me forta, però no era així, estava negant una part de mi, per què? Per a qui? Que si soc amable o ensenye estic oferint alguna cosa?

Per què ara quan els homes em prenen per un mascle més al ser bollera, pensen que m'agradarà i podré sentir-me còmoda amb la seua forma irrespectuosa i de vegades humiliant de parlar de "dones"? Com pot ser que ells no sapiguen que estan sent irrespectuosos?

I en eixe moment es sent la por, però també l'esperança de vore que el pro-

Talking to myself, cervell de fibra de vidre, 2016

blema no es que estxs siguen males persones, sinó que s'han educat baix uns còdics que ens venen des de fa segles, que imposen a un sexe unes estructures mentals sobre les que desenvolupar-se. Així que podem trencar amb açò des de la educació.

Després va aplegar l'hora de l'auto- anàlisi, al tindre parelles sexuals biològicament dones, vaig començar a compartir intimitat i adonar-me'n dels prejudicis i complexos que envolten el cos de la dona, i la cerca del seu propi plaer. Des de la forma del seu sexe o els seus pits, fins a la seua menstruació, passant per la quantitat dels fluids que expulsa... i jo al temps que notava ressaltar els meus propis, en eixe moment era en el que em sentia lliure d'oblidar els complexos i compartir-me, al temps que me n'adonava de la diversitat de les formes dels cossos, i la bellesa d'apreciar-los des d'una perspectiva tan animal i emocional a la vegada i quan més he apreciat esta diversitat, més m'he apreciat a mi mateixa i m'he descobert i m'ha donat alguna qüestió a reflexionar.

El fet de descobrir que ejaculava a "xorros", em va fer pensar primer, com era possible que als 22 anys no haguera descobert açò de mi abans? Després vaig començar a investigar i vaig trobar a Diana J. Torres i el seu llibre "Coño potents", dedicat a la pròstata femenina i els seus fluids i vaig sentir la necessitat de compartir tot allò après, perquè per a mi no havia sigut descobrir que podia ejacular solament, sinó la castració a la que em estat exposadxs tota la història, amb un cos, del qual s'ha invisibilitzat el mecanisme de plaer del seu sexe per baix del reproductiu. I a més, en especial a les biològicament dones, se'ns continua demonitzant la masturbació infantil, l'autoconsciència del cos i el propi plaer de manera que no ens coneixem i tenim por de sentir-nos i sentir plaer, experimentar sensacions noves.

El patriarcat s'encarrega de mantenir aquestes pràctiques que podrien resultar revolucionaries en la concepció dels rols associats a un sexe, com a pràcticament desconegudes, amb l'educació sexual precària que s'imparteix, llevant-li la importància a dades des de l'ensenyança en les facultats de medicina, subdividint els nostres òrgans sexuals en principals i secundaris (segons el paper reproductiu) i sobretot amb el porno mainstream, que qualifica la ejaculació femenina com a bizarrada, fent pensar que es com una anomalia del cos que només es presenta en algunes. Vaig adonar-me'n que era el moment de compartir el procés de presa de consciència i es d'ací d'on naix **"Totes podem!"**

Per últim us contaré la última reflexió, que he estat portant a la llarga d'estos darrers mesos i que ha donat lloc a "Dildoacció". Aquesta naix d'una frase que em van dir: "Fa temps que no tinc plaer d'un home..." Sembla una afirmació molt simple, però de vegades una frase tan curta o una pregunta se't clava dins i d'una manera relaxada però constant la teua ment reprèn aquest pensament per tal de traure-li suc, i selectivament converteix una idea en una reflexió vital.

Getting ready, cervell de fibra de vidre,
2016

Contextualitzaré la frase per tal d'explicar-me, aquesta frase venia d'una xica que estava començant a conèixer, i de la mateixa manera que ma mare em digué, jo esperava a Jordi, ella em va dir que esperava que la seua pròxima parella sexual fóra un home, pel motiu mencionat, però bé, ahí estava jo. No hauria de ser una afirmació estranya per a mi, donat la seua bisexualitat, però precisament pel fet que fóra bisexual, es pel qual li vaig donar importància a l'afirmació. Per què si es suposa que t'agraden les persones independentment del seu sexe, que es el que representa per a tu rebre plaer d'un home? Va lligat a unes característiques físiques? A una sèrie de rols o pràctiques sexuals determinades? A un òrgan sexual? Totes aquestes preguntes i la reflexió en si, com totes les demés no tenen com a objecte una persona, sinó el desig d'identificar una tendència social, amb açò vull dir, que no he jutjat en cap moment les seues paraules, sinó que m'han servit per a obrir un nou terreny d'investigació conceptual desvinculat a la seua persona i vinculant-lo a la meua pròpia.

Açò obria la veda, ja que jo mai he rebut plaer d'un biològicament home. Així doncs vaig començar a plantejar-me quin era el meu ideal de relació sexual heterosexual, guiant-me per totes les dades que he reunit al llarg de la vida tret de experiències alienes. Una relació heterosexual per a mi havia estat construïda com un acte en el que el penis i la seua preparació prèvia era molt més ben conegut i valorat a una relació sexual, així com l'arribada a l'orgasme semblava ser obligatòria en els homes però no sempre en les dones, tenia amigues que em contaven la seua vida sexual insatisfeta, vivint en situacions continuades de desigualtat a les que ja alguna estava tan acostumada que li restava importància a que la seua parella fóra egoista amb ella i a més fóra conscient, negant-se a ser un poc creatiu per a satisfer a la seua parella, per sentir-se incòmode amb no ser capaç de tot sols amb el seu "meravellós penis". Aleshores pensava que aquest acte estandarditzat de la penetració penis/vagina, que ha sigut sempre considerat la consolidació plena d'una relació sexual o la "pèrdua de la virginitat". Aquell acte ideal del sexe que es suposa es allò més plaenter que existeix en el sexe segons el que ens ven el porno, el cine i les representacions sexuals mainstream que coneixem, era un acte de vegades tremendament egoista, ja que es rep i es dona plaer a través del mateix òrgan amb el que interaccions amb l'altra persona i degut a la concepció que tenim les xiquetes del sexe (una cosa purament associada al emocional) i la concepció que tenen els xiquets (una expulsió de fluids), segons l'educació i la reacció davant les experiències i el vincle emocional que haja establert l'home en qüestió esta relació sexual pot ser en els millors casos igual o més plaentera per a la dona que per a ell, però ja des d'aquest punt partim en una clara desigualtat.

Deixant açò de costat, pensant en les característiques físiques, no he tingut sexe amb un home, però si molts besos i carícies durant la meua adolescència o més bé, pre-adolescència i he de dir que m'he relacionat amb xics amb menys pel que alguna xica en la que he estat sexualment, amb açò

vull dir que seria absurd dir que m'agraden les dones perquè son suaus o els homes perquè son peluts.

En quant als rols de parella, m'agradaria encasellar-me en un o ni tan sols que es desenvolupara algun? Han d'estar aquests rols associats a un sexe?

Bé doncs, vist açò, la barrera divisòria que trenca amb tot, es la concepció errònia de que els nostres aparells son tant diferents, així com les nostres necessitats, per tant, després de la fragmentació dels nostres cossos per a mantenir la diferenciació entre masculí i femení, en aquest cas el concepte de penis, es l'òrgan que ix beneficiat a la relació i sexual i sobre la que es centra. I la màxima pràctica sexual preestablerta es la penetració penis/vagina, que ja em desmuntat teòricament. Així doncs, ho vaig vore clar! Volia comprar-me un arnés i furtar i des-composar d'alguna forma aquesta pràctica sexual i aquest concepte d'una forma pràctica. I jugar a performar qualsevol rol, ja que tots son de totxs.

Siga com siga, nosaltres que ja estem vivint a aquesta societat tenim la obligació d'identificar realment d'on venen totes aquelles definicions restrictives respecte al nostre cos i la nostra ment, ja que sabem que la majoria s'han fet en base a creences religioses o els avanços de la ciència, i també Intel·lectuals que no sempre han estat encertats, tot des d'un punt de vista patriarcal.

Hem d'auto-analitzar-nos sense jutjar-nos i netejar-nos de totes aquelles restriccions que no ens permeten formar la nostra identitat en llibertat i empatitzar amb la resta. Hem de trencar barreres absurdes que ens fan percebre'ns de maneres determinades, vore'ns com a persones lliures de ser i estimar.

Looking from the inside, cervell de fibra de vidre, 2016

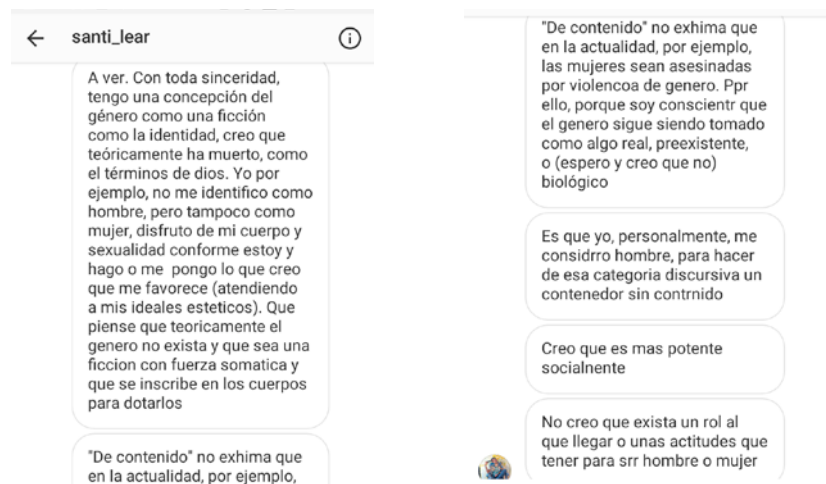
Mama, ja tens a Jordi!, dia 1, 2017

4.2 ANTECEDENTS. OBRA ANTERIOR

4.2.1 "Mama, ja tens a Jordi!"

Com ja hem dit abans, a l'obra que es presenta, es desdibuixa la línia entre la performance i la pròpia vida i l'acció performativa on més evident es farà aquesta afirmació serà "Mama, ja tens a Jordi".

Una acció de sis dies de duració en la que vaig performar el meu gènere com a Jordi, al meu entorn, tant universitari, com del meu poble d'origen i a l'àmbit familiar. La idea era a més d'explorar un altre registre identitari, sols amb la premissa de ser reconeguda i anomenada per la resta com a home, crear una repercussió social, que sensibilitzara el meu entorn en la qüestió de gènere, fent-los vore's d'una manera indirecta implicats en l'opressió que el sistema binari de gènere suposa. El registre del projecte va consistir en càmeres ocultes, i captures de pantalla de missatges rebuts a les xarxes socials

Mama, ja tens a Jordi!, resposta d'instagram, 2017

Mama, ja tens a Jordi!, instagram, 2017

Mitjanant aquesta acció, tenint en compte que no m'ha resultat mai complicat passar per biològicament home, degut al meu cos androgin i la meua expressió gestual ambigua, mantenia converses amb els meus coneguts, reflexionant sobre la identitat de gènere i fins a quin punt hauria de transformar-me per a ser rebuda com a "home", tractava qüestions com, què es socialment un home? Com es suposa que ha de comportar-se? Afirmant que no era la meua intenció convertir-me en l'home més "matxo" del món, ni més pelut, ni més musculós...

Sempre concloent amb la experiència clau que em va portar a fer aquesta acció:

Al llarg de la meua vida, un nombre de persones, per a mi ja impossible d'establir, des de que era menuda m'han parat pel carrer solament per a preguntar-me si soc "xic o xica", atrevint-se a dir-me fins i tot en ocasions, que" com podia ser? Si no tenia quasi pits!" Altres vegades, de maneres molt despectives, com per exemple "A saber que tindràs entre les cames..."

Bé, doncs aquestes situacions m'havien incomodat sempre, fent-me sentir

Cuando era peque me sentía niño, tenía las cualidades del niño perfecto, pero no las de una niña

Luego más adelante me confundían o trataban como niño y yo no quería, me estaba haciendo mujer

Quise acercarme al prototipo de mujer, mi pubertad fue a los 10 y tenía cuerpo de mujer

Después me hicieron sentir débil y juzgada por ser mujer y quise ser impenetrable, alejarme de lo que me habían hecho pensar era ser débil o menos

Empezó mi lucha por huir de tópico femenino, sin darme cuenta que me estaba oprimiendo a mí misma y como siempre a lo largo de toda mi vida...

Chico o chica? Eres hombre o mujer? "A saber que tendrá eso entre las piernas..."

Mama, ja tens a Jordi!, instagram, 2017

insegura sobre com era percebuda, quin era l'estàndard que havia de seguir? Es suposa que hi ha una dona, dona? Que representa la màxima essència de la feminitat, a la que totes hem de seguir? O he d'acatar, i si la societat em diu que no soc una dona, ser un home? Aleshores, em va passar aquesta experiència de la que us parlava, que si més no, en realitat pot parèixer insignificant, junt amb tot el que havia ja reflexionat i après, em va portar a sentir-me plena i orgullosa de no pertànyer a cap "bando", ni haver de fer-ho per ningú.

Estudiant tercer, a la Facultat de Belles Arts, després de passar dos anys i part del primer, encara que no em pertocava, treballant pels tallers d'escultura vaig fer certa relació de confiança amb un dels tècnics d'escultura, sempre ens fèiem bromes. I un dia mentre parlàvem es va vore obligat a utilitzar un pronom masculí o femení amb mi i no va saber quin utilitzar, es va posar molt nerviós... i jo li vaig dir "Però Voro, després de tres anys que ens coneixem, parlant i tot, ni per la veu ho saps?" i em va dir, "Xe! Jo que sé! Xiquet o xiqueta, que més dóna!" I jo em vaig sentir totalment lliure en eixe moment, lliure de tindre que respondre a res, per a ell, jo era una persona, simplement. I m'havia tractat de la mateixa manera que a qualsevol altra persona, bé diria que tal vegada millor, per una certa afinitat que s'havia creat entre nosaltres.

Era necessari explicar aquesta experiència per què en eixe punt es on vaig adonar-me'n de que jo tenia la possibilitat de performar el meu gènere lliurement i tot era meu, cada possibilitat de gest o reacció era vàlid per a mi i així havia de sentir-ho i volia que la resta ho sentira com jo, amb mi.

Aquesta era la conclusió de l'estudi sociològic, que tot es de tots i que la identitat no es fixa, està en continua transformació i per tant la nostra identitat de gènere es un trànsit continu. No podríem parlar de persones trans-gènere si no s'haguera creat el concepte de gènere binari.

La resposta de ma mare, no l'oblidaré mai: "Tu eres el teu propi estereotip, i no tens que respondre a ningú, i per què un dia et poses falda i un altre dia pantaló no significa que sigues o xic o xica i perquè t'agraden les xiques no significa que tingues que ser un tio...!" Al mateix moment vaig haver de parar amb tot i agrair-li profundament les seues paraules, contar-li que era un treball que estava fent i també agrair-li com m'havia educat i m'haguera deixat ser sempre.

Finalment vaig aprofitar l'exposició de l'avantprojecte de metodologies per a tornar a reconèixer-me com a Mireia públicament, explicant la conclusió exposada anteriorment, la motivació del projecte i donant les gràcies a totxs pel seu recolzament, a més de fer el mateix anunci a les meues xarxes socials.

Mama, ja tens a Jordi!, instagram, 2017

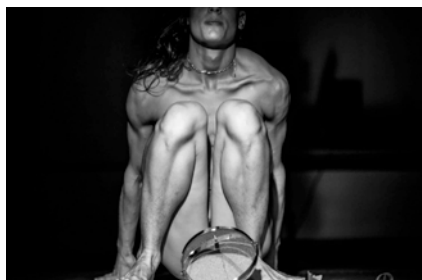
4.2.2 "Mira't, toca't"

Mira't, toca't!, 2017

"Després d'uns mesos de seguir sumant i assimilant experiències, entre elles el coneixement de la meua pròpia pròstata i el mecanisme i els fluids dels quals es responsable. Aquest fet, que en un principi es va produir sense pensar-ho ni buscar-ho, el d'ejacular, va tenir un gran pes conceptual en mi, més després d'haver llegit "Coño potents" de Diana J. Torres que com ja he mencionat abans, es un llibre dedicat a la pròstata del sexe "femení". Va portar-me a explorar el meu cos més a fons, a tocar-me d'una manera que feia molts anys que no em tocava, com quan era una xiqueta, i l'única motivació era explorar, i no excitar-me sexualment mitjançant altres recursos ni tan sols anant directament a buscar el plaer, sinó amb la idea de conèixer.

Esta manera d'experimentar el meu propi cos em va fer sentir-me amb més poder sobre ell, com si d'alguna manera, acabara de recuperar una cosa que m'havien furat fa molt de temps i que ni tan sols recordava que existia i es va convertir en un fet molt important per a mi fer arribar al màxim de persones, començant pel meu entorn tota la informació apresada sobre el funcionament d'aquest òrgan, els seus fluids, que estan rodejats de mites, com que es tracta d'una pixarrada i sobretot fer arribar que totes o quasi totes tenim la capacitat d'ejacular, ja que totes tenim aquest mecanisme i que hi ha alguna cosa que no estem fent bé, que estem deixant que s'escriga com és o com ha de ser el nostre plaer i per tant que així acabe sent. Estem oblidant que som nosaltres mateixes les primeres que hem de ser coneixedores del nostre propi cos? Del nostre propi plaer? Se'ns ha ensenyat que "ahí no es toca" i em pressuposat des de sempre que el sexe, encara que siga amb una mateixa, es un tema emocional? Mentre que a ells se'ls porta pel camí de que el expulsar els seus fluids, es una necessitat purament fisiològica?

Mira't, toca't!, 2017

Mira't, toca't!, 2017

A partir d'aquesta reflexió era necessari per a mi passar-la a un llenguatge performatiu, que m'ajudara a traure fora aquesta lluita interna de tota una vida de prendre possessió del meu cos i d'alguna manera, com havia aconseguit llevar-me de damunt el pes que no em deixava fer-ho. Es ací on neix l'acció "Mira't, toca't!".

En esta acció serà en la primera que m'auto-censuraré les parts "sexuals", ocultant-les amb la meua pròpia pell i precinte, aquesta vegada. Amb la idea de mostrar la fragmentació del cos i a més fer que el meu cos androgin, es comprenga d'altra manera.

Té quatre parts: la del nu (la lluita interna que representa el ensenyar o no ensenyar a esta societat), el aplegar a la llum i (sentir- te jutjada per la societat), la meditació i des-contracció (la reflexió i preparació psicològica) i finalment descobrir el cos plenament i observar detingudament les "parts sexuals" amb un espill d'augment (l'empoderament del cos). Sols s'utilitzava l'objecte de l'espill i un focus picat que m'enfocaria de front (quasi cegant-me), que delimitava un oval al piso, que seria el meu espai a ocupar per a realitzar l'acció, després del recorregut previ de la part del nu.

"Mira't, toca't!" ha sigut realment l'acció preparatòria a la posterior, que es realment el projecte instal·latiu i performatiu més complex que he realitzat fins ara.

4.3 OBRA ACTUAL

4.3.1 "Totes podem!"

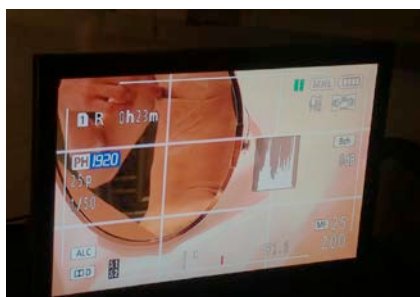
Totes podem!, 2017

4.3.1.1 Descripció

Es tracta d'un projecte instal·latiu i performatiu que treballa al mateix nivell de compromís el concepte de l'espai escènic dissenyat i el d'acció, complementant els mitjans que aquests formats oferien vaig poder expressar fins quedar-me satisfeta la complexitat d'allò que volia transmetre.

Totes podem!, espai de l'observador, 2017

Totes podem!, pantalla càmera subjectiva, 2017

Totes podem!, Atenea en l'espai, 2017

Tenint molt en compte el paper de l'espectador i col·locant-lo on a mi m'interessa, però deixant-li cert espai, deixant-lo triar la implicació en l'acció.

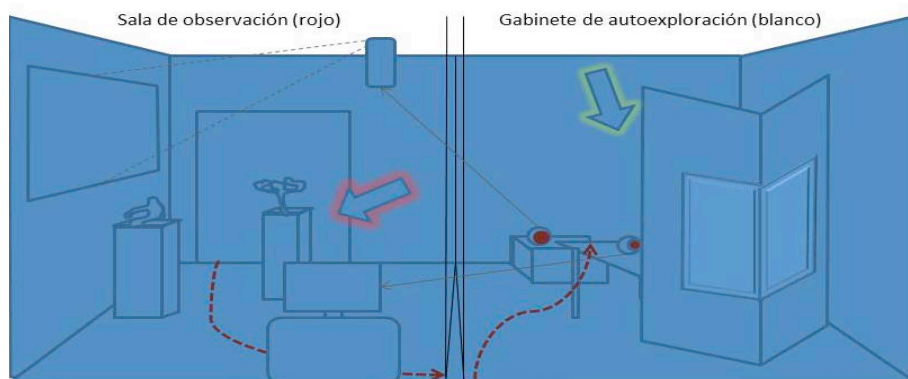
Va ser d'entrada, complicat, plantejar-me la idea de fer una auto-exploració per al públic. Doncs, la possibilitat de que es banalitzara l'acció, o la etiquetaren com a simple pornografia estava molt latent. Tenia que deixar clar d'alguna forma que esta era una performance artística sobre la sexualitat i l'auto-exploració del cos i havia de ser percebuda com a tal, no amb la intenció de la simple excitació sexual, sinó la d'observar, reflexionar i aprendre.

Havia de tocar el concepte de la ciència mèdica i com esta havia afectat a la nostra percepció dels cossos, assenyalant la masturbació com a enfermetat (creant cinturons de castitat), amb la histèria (com crearen "l'orgasme femení"), separant els nostres òrgans sexuals en principals i secundaris (marginant tot allò que no serveix per a la reproducció)...

També vaig mantenir la primera part de l'acció "Mira't, toca't!", la del nu, referint-me de nou a l'exposició del cos i tot el que implica i el recurs del precinte que em censurava, per a després trencar amb aquesta fragmentació del cos o sexualització parcial interessada. A més volia tractar no sols la part de qui s'exposa, sinó també del que observa. Quines possibilitats d'observació volia que hi hagueren, tenint en compte, a aquest cas com tres graus de proximitat: la primera persona, la segona i la tercera.

4.3.1.2 Fitxa tècnica

L'espai tenia una divisió principal, que permetia crear dues ambientacions diferents, la de l'observador/a, que contenia les peces de llautó i bronze respectivament: "Atenea" i "Tu pròstata", (que seran analitzats a l'apartat 4.3.4), i la de l'auto-exploradora (que tenia una estètica amb referències a les clíniques mèdiques, com es la camilla on succeeix la major part de l'acció). Aquests dos ambients eren separats únicament per un plàstic translúcid que permetia sols passar la llum parcialment, de manera que la imatge a través d'ell era com desenfocada, actuant així com una altra pantalla. A continuació mostrarem l'esborrany del disseny de l'espai i l'ambientació:

Totes podem!, esborrany de l'espai i el dispositiu tecnològic, 2017

Com s'observa a la imatge, el dispositiu és complex i requereix d'una sèrie de mitjans:

Era molt important la retransmissió de la imatge en directe des de diferents punts de vista i per a això va ser necessària la utilització de dues càmeres, una Go Pro Hero 5 (que s'encarregava de traure un pla general fix) i una Panasonic de muscle (que tenen una estabilització d'imatge magnífica) per a traure a fora el pla subjectiu, que jo anava dirigint durant l'acció.

Totes podem!, pantalla càmera subjectiva

Totes podem!, pantalla 3a persona

Aquestes, es connectaven a un projector, que treia la imatge sobre la paret oposada al plàstic divisor de la part destinada al voayeur i a un monitor d'unes 40 pulgades que estava al fons de la part de l'observador.

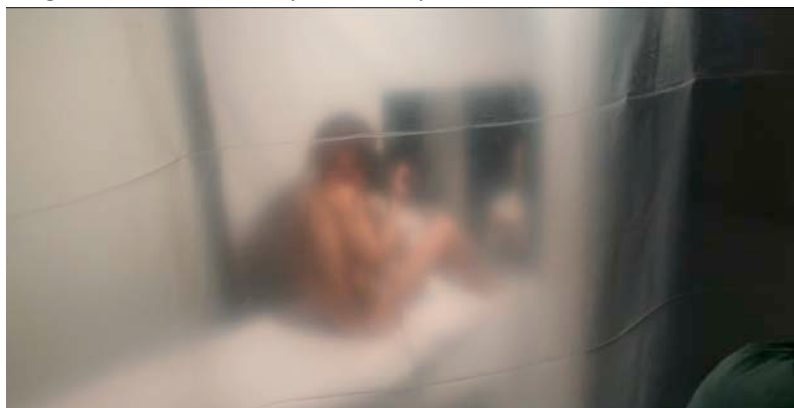
La il·luminació també defineix l'ambient, de manera que a l'ambient del voayeur la llum serà roja mentre que al clínic serà blanca total. Les úniques condicions de l'espai és que ha de ser blanc i anodí abans de ser compostat amb elements per a que la part clínica siga percebuda com a tal.

L'atrezzo o els elements contextuais utilitzats, són: una camilla coberta amb paper continu blanc, dos espills que composats en un paraven creant un joc de multiplicitat al seu reflex, un tercer espill d'augment(per al detall) i un focus blanc per a la part clínica.

I per a la part roja o de voayeur: les dues peces de fundació "Atenea" i "Tu pròstata", col·locades sobre dues peanes, a costats oposats de la porta, rebent al públic, un focus roig, el monitor i la projecció que ens retransmet la part clínica. La separació entre aquestes dues parts es crea a partir d'un plàstic translúcid amb un bon gruix i unes dimensions de 3 x 5metres amb ninguna entrada visible per a transpassar-lo.

Totes podem!, espai (auto-observació), 2017

Totes podem!, plàstic que divideix l'espai, 2017

Totes podem!, càmera subjectiva, 2017

4.3.1.3 Anàlisi

La primera part de l'acció es desenvolupa a la part on es col·locarà el públic, a l'ambientació roja, mentre que la resta de l'acció es desenvolupa sobre la camilla de l'ambient clínic. Després de completar la primera part (el nu), sols la performer passava a l'altre ambient i a l'encendre la llum, es projectava la imatge en plano general de l'ambient clínic a l'ambient del voayeur i després a l'encendre la càmera que portaria al muscle com a subjectiva, per a aportar primers plans de l'acció es retransmetia la imatge en directe a la zona voayeurs a través d'un monitor. He de fer menció al joc d'espills que actuen per a mi com a grans representadors conceptuals de la identitat però també de la multiplicitat i de representar un pont entre lo individual i lo col·lectiu.

Així a part de l'espill d'augment utilitzat en "Mira't, toca't!", s'utilitzaran dos espills d'un metre per seixanta centímetres col·locats sobre un parava que els oposava formant un angle de 90 graus que crea un joc on es multiplica el reflectit.

La durada total de "Totes podem!" va ser de 12 minuts, incloent des del nu (principi) fins a l'ejaculació (final) i el vídeo registre de la mateixa es una gravació continua que mostra el temps real de l'acció. Ha tingut una difusió amb una repercussió social real, aplegant a les 12.000 visualitzacions i havent rebut la resposta de moltes persones a les que he pogut aconsellar/informar.

4.3.2 "SUPERCUNT"

4.3.2.1 Descripció

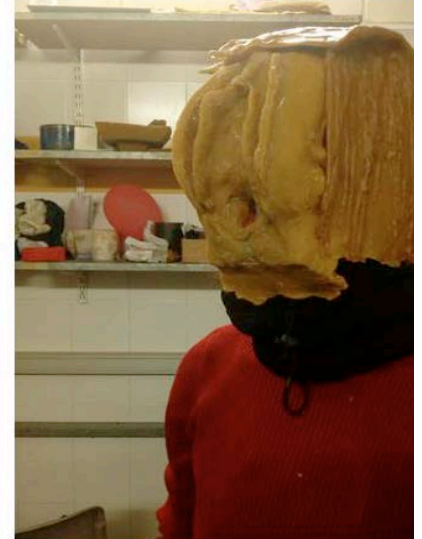

Super cunt, teatre Cercle de Benimaçlet 2018

És una acció basada en la interacció, el contrast i l'ambigüitat.

A esta acció es mesclen les meues dues passions artístiques, l'escultura i la performance, fent ús d'un casc amb forma de cony creat amb el procés de la fundició artística de llautó com a complement per a crear un personatge d'acció performativa. On l'espai haurà d'estar tenyit per una llum roja.

4.3.2.2 Fitxa tècnica escultòrica

Super cunt, modelat amb cera, 2018

El casc de llautó fos "SuperCunt", va ser dissenyat directament sobre el meu cap, agafant-me les mesures mentre el modelava, per a donar-li les dimensions idònies per a utilitzar-lo a nivell performatiu posteriorment.

Super cunt, 1a part del casc amb arbre de colada

Super cunt, modelat de la cara del casc

Va ser fos en dues parts, la de la cara o visera i la que contindria el cap. La part de la cara va ser prèviament modelada amb plastilina, per a més tard traure-li un motle amb escaiola i positivar-la amb cera. Mentre que la segona part, o la del cap, està modelada directament amb cera, amb el procediment mencionat al paràgraf anterior, ambdues tenen un gran joc de textures que recorden a teixits orgànics. La part del cony tractant de ser fidel a l'anatomia i la del cap, jugant amb el gotejat de la cera fosa. Les dos parts es troben unides mitjançant una frontissa de llautó atornillada al casc des de l'interior.

Super cunt, Universitat Politècnica de València, 2018

4.3.2.3 Anàlisi

Primer va ser el casc i després l'acció. Segons les característiques que tenia aquest objecte artístic al fondre'l: el seu pes(8kg), el seu so, la seua textura i temperatura i explorant l'efecte que aquest tenia sobre mi i sobre els qui em percebien va nàixer l'acció. A part de la càrrega conceptual que suposa portar un cony en la cara, amb el forat de la vagina per boca i els forats d'ejacular per ulls, convertint canals que sols solen ser d'entrada per als dèms com a també forats d'eixida, com diríem, trontollejant la visió d'aquesta part d'un objecte a un subjecte. Tota l'acció en si està inspirada en el joc de contrastos, en fer vore que no hi ha una clara dualitat possible, un blanc i un negre.

Com dèiem abans un casc metàl·lic de 8kg, que te forma de cony, però pel material i les característiques no està gens erotitzat, per tant, juga amb la dualitat sensual/monstruós. Col·locat en el cap d'un cos de 50kg, que es flac però fibrat, de manera que pareix dèbil i fort a la vegada(creant un contrast en si mateix), d'entrada et fa plantejar-te d'una forma més o menys conscient l'ideal de fortalesa/debilitat. Però "SuperCunt" no es podria comprendre sols amb el sentit de la vista, ja que també es basa en el tacte i el so, en l'aproximació física.

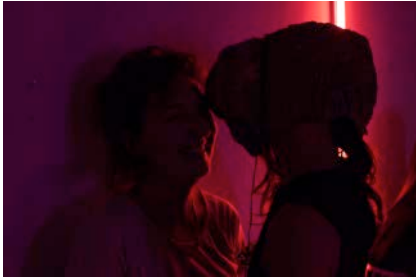
Un dels objectius principals es jugar amb la percepció dels espectadors a través del llenguatge corporal.

Super cunt, teatre Cercle de Benimaçlet, 2018

Ací es desenvolupa un punt important per a mi de l'acció el contrast entre el que es veu des de la distància, on el personatge que respira amb un ritme constant i relaxat però fort, des de la gola. Que contrau els músculs mentre observa el públic, es percep d'una forma molt agressiva.

Amb el que es sent quan aquest monstre et tria i s'apropa a tu per reconèixer-te i que el reconeixes, aleshores es un contacte dolç i suau de

Super cunt, Universitat Politècnica de València, 2018

carícies donades i rebudes, molt íntim i proper. On el personatge com a subjecte agafa les mans de les persones del públic per tal que l'acaricien, mentre acaricia a la persona en qüestió. Jugant així amb lo grotesc i lo subtil.

La il·luminació roja es un recurs que m'agrada molt utilitzar per a suggerir d'alguna forma a les persones i clavar-les a un altre context. A més el roig és el color de la passió i pot ser tant el color de la sang com de l'amor. L'acció ha sigut realitzada a la *UPV*, a *La Rambleta*, *Ca Revolta* i *Teatre Cercle*.

4.3.3 "DILDO-ACCIÓ"

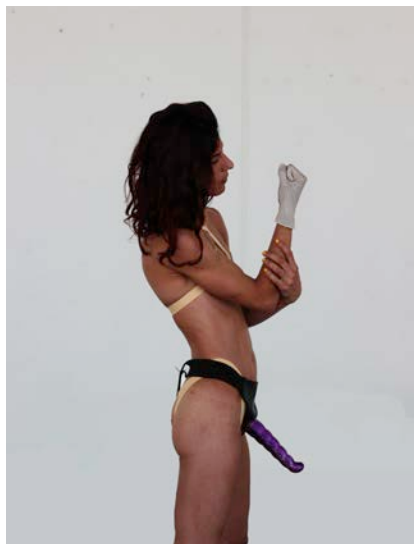
Dildoacció, UPV, 2018

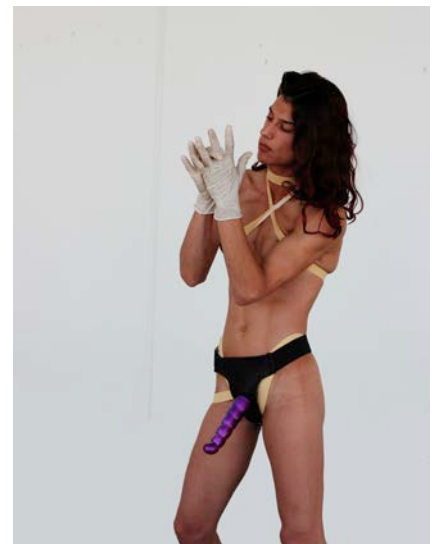
Dildoacció, UPV, 2018

4.3.3.1 Descripció

És la última acció desenvolupada fins al moment, està molt moguda per la reflexió feta després de l'adquisició d'un arnés sexual i la conseqüent lectura del llibre "Manifiesto contra sexual" de Pol B. Preciado. Aquest treball té com a objectiu l'enderrocament de la idealització del penis front al concepte de dildo e inevitablement la fragmentació del cos.

Dildoacció, UPV, 2018

Dildoacció, UPV, 2018

Dildoacció, UPV, 2018

4.3.3.2 Anàlisi

Aquesta acció es desenvolupa en tres parts:

La primera part o la del desdibuixament de les parts sexuals del cos o la seua relectura, que també toca el concepte de la castració o els cinturons de castitat, a aquesta part el material utilitzat es l'esparadrap i es una recodificació de la primera part de "Mira't, toca't!".

En aquest cas la col·locació en el cos i el propi material són diferents. El material, per a fer referència a la ciència mèdica i la imatge final d'ell en el cos recordarà més als cinturons de castitat i farà més referència a l'opressió.

La segona part té com a element principal l'arnes sexual o dildo i el làtex, amb els preservatius i els guants de làtex. A aquesta part a partir de la implantació en el cos d'un element que s'associa al rol del gènere masculí en un cos femení i el tracte d'aquest de la mateixa forma que es tracten els dits i el propi puny i braç tracta de produir un trencament en la idea del masculí/femení així com del concepte de penis.

La part final, consisteix en despullar-me de tots aquests elements i admirar el meu cos en la seua naturalesa.

Esta acció ha sigut realitzada a la UPV i al *Teatre Cercle de Benimaclet*.

Dildoacció, teatre Cercle de Benimaclet

Tu próstata, modelat a plastilina, 2018

Tu próstata, modelat a cera 2018

4.3.4 ESCULTURA

L'escultura es la passió que em va fer entrar en belles arts i es en ella on vaig començar a expressar les temàtiques que realment m'afectaven, ja que em permet treballar de forma directa amb les mans al material, a través del modelat.

I és on inconscientment de vegades i altres de manera conscient es plasmen aquells pensaments profunds d'una manera realment intensa per a mi. El procés escultòric és molt emocional per a mi, ja que el tracte com una teràpia, on vaig desenvolupant un concepte al mateix temps que una forma i açò implica analitzar-te des d'un punt de vista diferent a més d'expressar-te. A més les peces resultants són després objectes molt carregats emocionalment que considere com una extensió de mi. I el sùmmum de l'escultura per a mi era la fundició de metall, ja que el metall es un material que des de sempre m'apassiona per les seues propietats, en totes les seues formes, materials i textures. A més d'assegurar-me la conservació de per vida d'aquests objectes artístics, que actuen per a mi com resultats de rituals i reflexions vitals.

El procés de la fosa passava pel modelat en plastilina o fang, els motles de silicona o escaiola, el posterior positivat en cera i disseny d'arbre de colada i la closca ceràmica amb el descarat, fins al pas final, la colada, on foníem el metall i a 1500graus de temperatura i l'abocavem als motles de ceràmica, esperant que el metall es colara per cada raconet. Era apassionant, totes les hores invertides eren gaudides, el treballar amb cada material i vore el que anaven aportant a la peça, fins a vore l'acabat i la personalitat pròpia del metall.

Tu próstata, 2018

Atenea, maqueta a fang, 2018

4.3.4.1 "Atenea"

Atenea, llautó, 2017

4.3.4.1.1 Descripció

És la primera peça que hem realitzat i la més complexa a nivell formal i també conceptual.

La unió en la mateixa peça del concepte sexe femení amb el cervell, fusionant ambdós aparells, partint de les seues formes bàsiques. "Un cony vomitant el seu propi aparell o mostrant-lo a l'exterior després d'haver pres consciència del seu propi poder".

Ovaris d'Atenea, llautó, 2017

4.3.4.1.2 Fitxa tècnica

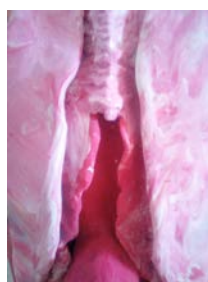
Les dimensions de la peça són d'uns 50centímetres d'altura per 60cm d'ampla, contant les trompes de Fal·lòpi i els ovaris que estan en l'aire, soldades al cervell.

Cervell d'Atenea, cera, 2017

Modelat cervell d'Atenea

Modelat vulva d'Atenea

Motle de silicona cervell d'Atenea

Cervell d'Atenea en cera

La complexitat de la forma ha fet que siga necessari realitzar els motles i fondre la peça per parts, per a després soldar-ne algunes, com els ovaris amb les trompes.

Atenea, modelat plastilina, 2017

Atenea, llautó, 2017

El modelat de la peça va ser realitzat amb plastilina, amb un armassó i base prèvia de ferro.

Tots els motles han sigut realitzats en escaiola, exceptuant el del cervell, que és de silicona. Per a després ser positivats en cera. Les tres peces base: La vulva, l'úter i el cervell, van ser soldades en cera, per a fondre's en una sola peça, mentre que els ovaris i les trompes van ser fosos individualment per a després ser soldats amb llautó.

El procés de la fosa és sempre complex i molt ric donat a la utilització de diferents materials, amb el modelat previ amb un altre material si es desitja, els motles, el positivat amb cera i el remodelat d'aquesta i després amb el tracte del metall fos. Aquesta peça em demanava aprendre bé els processos per a no fallar amb el resultat final, i encara sent la primera que realitzava, i em trobe molt satisfeta amb el resultat.

4.3.4.1.3 Anàlisi

Aquesta peça va ser un trobament amb mi mateixa i allò que volia expressar. Va tindre un plantejament molt instintiu des d'un principi i vaig sentir-me plena amb la seua naturalesa, deixant que les mans parlaren, així com les formes de l'imaginari per a deixar que poc a poc es definira el concepte que estava desenvolupant-se. A cada part de la peça positivada en cera, se li van realitzar una sèrie de fotografies, amb el muntatge d'espills que més tard utilitzaria a "Totes podem!", a les que vaig anomenar fotografies conceptuals, en les que anava reflexionant amb el pes conceptual d'aquestes parts de la peça i del cos. I poc a poc es dibuixava el concepte de l'autoconeixement, de l'associació directa de cos i ment, la somatització o la concepció del gènere.

Todas tus facetas, cony d'Atenea a cera, 2017

4.3.4.2 "Tu próstata"

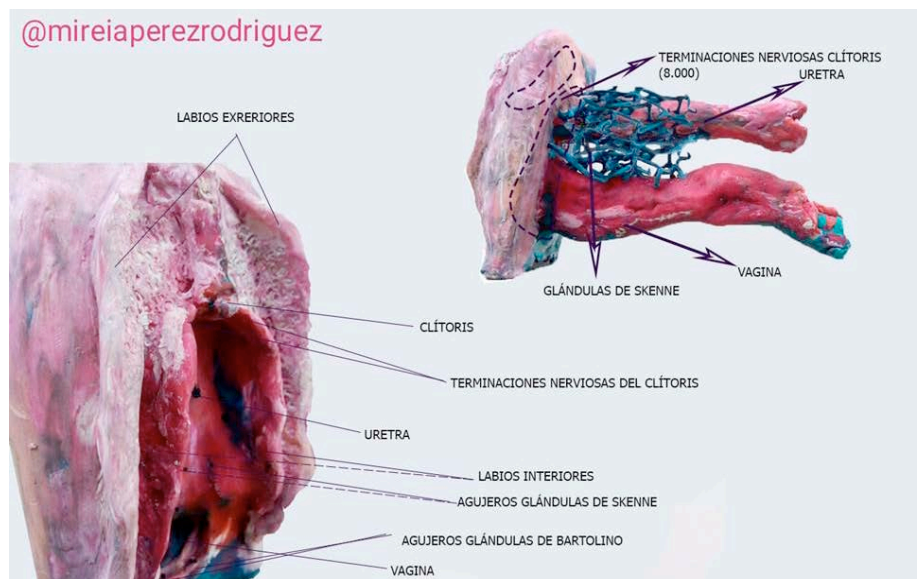

Tu próstata, bronze, 2018

4.3.4.2.1 Descripció

Aquesta és la peça més literal i per tant tal volta menys poètica de les tres, però molt important per a reconduir i clarificar el concepte de la instal·lació "Totes podem!".

Aquesta peça ens aporta la geolocalització de la pròstata al cos de les biològicament dones, la peça es una vulva amb els canals de la vagina i la uretra i la pròstata que es troba entre elles, sobredimensionant-ho tot per a poder fer un bon detall de les formes i les textures.

Pegatines de campanya de visibilització, 2018

Tu pròstata, modelat plastilina, 2018

Tu pròstata, cera amb goma-laca, 2018

4.3.4.2.2 Fitxa tècnica

El modelat d'aquesta peça ha sigut realitzat a partir de la reutilització de l'estructura base de ferro d' "Atenea", deformant-la per a donar-li la corbatura que m'interessava, segons la nova posició de l'úter i la vulva a esta peça.

El motle de la vulva(d'escaiola), serà el mateix per a aquesta peça com per a "SuperCunt". Positivant-lo a cera i després modelant a partir d'ella. Els conductes de la vagina i la uretra, així com la pròstata, han sigut modelats directament amb cera, jugant amb plantxes de cera, plegant-les de diferents maneres per tal d'aconseguir textures que recorden a la nostra anatomia. La fosa de l'obra va ser realitzada tota d'una peça, ja que no tenia una complexitat excessiva i el metall triat fou el bronze. Pels seus colors rogencs.

4.3.4.2.3 Anàlisi

La peça busca tindre una claredat formal, que ràpidament ens faça connectar amb el, "que tenim entre les cames?" Què es això que està al voltant de la meua uretra? o eixos forats que hi han al costat del que ja sabia?

Tu pròstata, bronze, 2018

5.CONCLUSIONS

La producció artística realitzada aconsegueix amb tots els objectius proposats al capítol 2.

Des de mostrar com la història i les convencions socials establertes fins ara ens encasellen en uns rols determinats, segons els nostres cossos, així com la sexualitat majoritària. Fins a la nostra capacitat de reconduir-nos, a través de noves formes de contacte amb nosaltres mateixa, com la via artística de la performance.

A més que l'obra presenta un fil conceptual i energètic en absoluta coherència i consonància, de forma que si llevarem un treball, el concepte quedaria incomplet, tota l'obra s'articula formant un sentit complet. I finalment la combinació de la performance amb el format digital del vídeo, m'ha portat a crear dispositius complexos, els quals he pogut controlar al 100%, així com a poder difondre les meues accions pel canal virtual, aplegant a persones de tot el món.

6.BIBLIOGRAFIA

PUBLICACIONS

BEAUVOIR, SIMONE El segundo sexo, Cátedra, 1949

PRECIADO, P. B. Manifiesto contrasexual, Barcelona: Editorial Anagrama, 2002

PRECIADO, P.B. Testo Yonqui, Madrid: Espasa Calpe, 2008

J. TORRES, DIANA Pornoterrorismo, Madrid: Txalaparta, 2011

J. TORRES, DIANA Coño Potens, Madrid: Txalaparta, 2015

VIDEOS

Taller teòric de Diana J. Torres:

1ª parte: <https://www.youtube.com/watch?v=EY5EMQL1Sq4&t=691s>

2ª parte: <https://www.youtube.com/watch?v=OdkU7oQZ4Ho>

TREBALLS DE FINAL DE GRAU O TESIS

FEBRER, LLUÏSA Boixar or die: file:///C:/Users/angels%20rodriguez/Downloads/FEBRER%20-%20BOIXAR%20OR%20DIE%202.%20POSPORNO%20NEORURAL%20ILUSTRADO.pdf

EMANUEL, ALEXIS Judith Butler y Beatriz Preciado: una comparación de dos modelos teóricos de la construcción de la identidad de género en la teoría queer:

<http://www.scielo.org.co/pdf/ccso/v16n30/v16n30a18.pdf>

7. CATÀLEG D'IMATGES

- IMATGE 1:** Portada de *El segundo Sexo*, Simone de Beauvoir, p. 8
- IMATGE 2:** Portada de *Deshacer el género*, Judith Butler, p. 9
- IMATGE 3:** Portada de *Manifiesto Contrasexual*, Judith Butler, p. 10
- IMATGE 4:** Portada de *Coño potens*, Diana J. Torres, p. 10
- IMATGE 5:** Il·lustració de *Coño potens*, p.165, Diana J. Torres, p. 11
- IMATGE 6:** Il·lustració de *Coño potens*, p.166, Diana J. Torres, p. 11
- IMATGE 7:** Il·lustració de *Coño potens*, p.168, Diana J. Torres, p. 11
- IMATGE 8:** *Genitalpanic*, Valie Export, p. 12
- IMATGE 9:** *Touching cinema*, Valie Export, p. 12
- IMATGE 10:** Diana J. Torres, p. 13
- IMATGE 11:** Diana J. Torres *en acció*, p. 13
- IMATGE 12:** *Brain on*, cervell de fibra de vidre, 2016, p. 14
- IMATGE 13:** *In my brain*, cervell de fibra de vidre, 2016, p. 14
- IMATGE 14:** *Looking from the outside*, cervell de fibra de vidre, 2016, p. 15
- IMATGE 15:** *Talking to myself*, cervell de fibra de vidre, 2016, p. 16
- IMATGE 16:** *Getting ready*, cervell de fibra de vidre, 2016, p. 17
- IMATGE 17:** *Looking from the inside*, cervell de fibra de vidre, 2016, p. 18
- IMATGE 18:** *Mama, ja tens a Jordi!*, dia 1, 2017, p. 19
- IMATGE 19:** *Mama, ja tens a Jordi!*1, resposta d'instagram, 2017, p. 19
- IMATGE 20:** *Mama, ja tens a Jordi!*2, resposta d'instagram, 2017, p.19
- IMATGE 21:** *Mama, ja tens a Jordi!*, instagram, 2017, p. 19
- IMATGE 22:** *Mama, ja tens a Jordi!*, instagram, 2017, p. 20
- IMATGE 23:** *Mama, ja tens a Jordi!*, instagram, 2017, p. 20
- IMATGE 24:** *Mira't, toca't!*, 2017, p. 21
- IMATGE 25:** *Mira't, toca't!*, 2017, p. 22
- IMATGE 26:** *Mira't, toca't!*, 2017, p. 22
- IMATGE 27:** *Totes podem!*, 2017, p. 22
- IMATGE 28:** *Totes podem!*, espai de l'observador, 2017, p. 23
- IMATGE 29:** *Totes podem!*, pantalla càmera subjectiva, 2017, p. 23
- IMATGE 30:** *Totes podem!*, Atenea en l'espai, 2017, p. 23
- IMATGE 31:** *Totes podem!*, esborrany de l'espai i el dispositiu tecnològic, 2017, p. 23
- IMATGE 32:** *Totes podem!*, pantalla càmera subjectiva, p. 24
- IMATGE 33:** *Totes podem!*, pantalla 3a persona, p. 24
- IMATGE 34:** *Totes podem!*, espai (auto-observació), 2017, p. 24
- IMATGE 35:** *Totes podem!*, plàstic que divideix l'espai, 2017, p. 24
- IMATGE 36:** *Totes podem!*, càmera subjectiva, 2017, p. 25
- IMATGE 38:** *Super cunt*, teatre Cercle de Benimaclet 2018, p.25
- IMATGE 39:** *Super cunt*, modelat amb cera, 2018, p. 26
- IMATGE 40:** *Super cunt*, 1a part del casc amb arbre de colada, p. 26
- IMATGE 41:** *Super cunt*, modelat de la cara del casc, p. 26
- IMATGE 42:** *Super cunt*, Universitat Politècnica de València, 2018, p. 27
- IMATGE 43:** *Super cunt*, teatre Cercle de Benimaclet, 2018, p. 27
- IMATGE 44:** *Super cunt*, Universitat Politècnica de València, 2018, p. 28
- IMATGE 45:** *Dildoacció1*, UPV, 2018, p. 28
- IMATGE 46:** *Dildoacció2*, UPV, 2018, p. 28
- IMATGE 47:** *Dildoacció3*, UPV, 2018, p. 28

- IMATGE 48:** *Dildoacció4*, UPV, 2018, p. 28
IMATGE 49: *Dildoacció5*, UPV, 2018, p. 29
IMATGE 50: *Dildoacció*, teatre Cercle de Benimaclet, 2018 (1), p. 29
IMATGE 51: *Dildoacció*, teatre Cercle de Benimaclet, 2018 (2), p. 29
IMATGE 52: *Tu próstata*, modelat a plastilina, 2018, p. 30
IMATGE 53: *Tu próstata*, modelat a cera 2018, p. 30
IMATGE 54: *Tu próstata*, 2018, p. 30
IMATGE 55: *Atenea, maqueta a fang*, 2018, p. 31
IMATGE 56: *Atenea*, llautó, 2017, p. 31
IMATGE 57: *Ovaris d' Atenea*, llautó, 2017, p. 31
IMATGE 58: *Cervell d'Atenea*, cera, 2017, p. 31
IMATGE 59: *Modelat cervell d'Atenea*, p. 31
IMATGE 60: *Modelat vulva d'Atenea*, p. 31
IMATGE 61: *Motle de silicona cervell d'Atenea*, p.31
IMATGE 62: *Cervell d'Atenea en cera*, p. 31
IMATGE 63: *Atenea*, modelat plastilina, 2017, p.32
IMATGE 64: *Atenea*, llautó, 2017, p.32
IMATGE 65: *Todas tus facetas*, cony d'Atenea a cera, 2017, p. 32
IMATGE 66: *Tu próstata*, bronze, 2018, p. 33
IMATGE 67: *Pegatines de campanya de visibilització*, 2018, p. 33
IMATGE 68: *Tu próstata*, modelat plastilina, 2018, p. 34
IMATGE 69: *Tu próstata*, cera amb goma-laca, 2018, p. 34
IMATGE 70: *Tu próstata*, bronze, 2018, p. 34

8. ANNEXOS

LINKS A VIDEO-ACCIONS:

DILDOACCIÓ:

<https://vimeo.com/270876577>

TOTES PODEM!:

<https://vimeo.com/249380733>

SUPERCUNT RAMBLETA:

<https://vimeo.com/261805141>

Instagram: @mireiaperezrodriguez